

[Thisted Knudsen.]

men jeg må sige, at da jeg så disse lovforslag, så gik jeg næsten i stykker. Heldigvis havde vi den højtærede indenrigsministers skriftlige fremsættelse, som var betydeligt lettere at have med at gøre. Dette var blot et hjertesuk. Det er muligt, man kan anføre grunde for, at det blev så lidt overskueligt, men det har i hvert fald også haft indflydelse på den stilling, som mit parti har været i stand til at tage til denne sag i dette øjeblik.

Vi er principielt sympatisk indstillet over for den tanke, at der foretages moderniseringer i sundhedsstyrelsens organisation. Ingen kan bestride, at der er områder, som trænger til en modernisering, og vi er altså meget sympatisk indstillet heroverfor. Men jeg er enig med det ærede medlem hr. Holm Tved i, at vi skal have nedsat et udvalg, så dunkle er mange af punkterne i disse forslag.

Det første punkt, jeg vil omtale, gælder noget mere centralt — det er måske kun et mindre spørgsmål — nemlig ophævelsen af det såkaldte lægeråd, der eksisterer i sundhedsstyrelsen, men som åbenbart har overlevet sig selv. Jeg tror egentlig, dette er rigtigt. Men der var det ved lægerådet, som i hvert fald tiltalte mig, at der var et par kommunale repræsentanter, og jeg kan ikke gøre for, at jeg hører til dem, der i denne tid, hvor eksperterne huserer, gerne vil give dem selskab, også af os, der egentlig kun repræsenterer den sunde fornuft. Når disse to ting forenes, kommer der nu engang det allerbedste ud af det. Lægerådet som helhed forsvinder nu, og jeg går altså ud fra, efter hvad jeg har forstået af lovforslaget, at dette råd ikke havde nogen særlig værdi mere.

Det væsentlige i forslaget vedrører apotekerafdelingen, og her er absolut tale om en fornyelse. Jeg forstår egentlig godt, at man ønsker en fornyelse på dette område. Det, man ønsker at afskaffe, er en apoteker, der er i næring, og i stedet for vil man have en embedsmand. Jeg kan egentlig godt se, at nogen kan anføre den betragtning, at der med en apoteker i næring, når man på den ene side har medicinalfabrikkerne og på den anden side apotekerne, meget vel kan opstå interessekonflikter. Jeg tror, det er rigtigt, at vi undersøger denne sag, men jeg vil altså ikke binde mig på forhånd, dertil ved

jeg i dette øjeblik for lidt. Vi er imidlertid villige til at se sympatisk på det hele, og vi er også klar over, at når vi kommer til udvalgsarbejdet, skal vi nok få klaret alle problemerne.

Så er der en lille pudsigt detalje — den koster heldigvis ingenting, og alt det, der ikke koster noget, har på forhånd min sympati — nemlig at man vil afskaffe betegnelsen konsulenter og gøre dem til særligt sagkyndige. Den lille fornøjelse skal man efter min opfattelse have lov til; jeg skal ikke sige noget som helst herom.

Vi er altså ikke i stand til at sige klart ja eller nej; det venter den højtærede indenrigsminister ikke. Vi er klar til at forhandle dette oplæg, der egentlig har vor sympati, og så når vi nok et fornuftigt resultat.

Der er også et andet spørgsmål knyttet til sundhedsvæsenet i dag, der er af vital interesse, og som måske ikke lige hører ind under disse forslag. De ærede medlemmer ved, at vi i øjeblikket har en alvorlig lægemangel. Vi har vel inden for sygehusvæsenet over 200 stillinger, der ikke er besat, af 2.000. Disse vakancer falder desværre ikke jævnt ud over landet. København har færrest vakancer, er altså bedst dækket ind med læger, men når vi kommer over i visse egne af Jylland, er der egentlig ved at opstå en situation, som vi ikke efter mit skøn kan lade bestå. Vi har overlæger, der bogstavelig talt ingen medhjælp har, og som er meget stærkt belastet. Det giver ganske givet også befolkningen en langt ringere lægemæssig behandling.

Jeg har fået oplyst engang i sundhedsstyrelsen, at vi skulle have 400 unge læger uden for landet, deraf 300 i Sverige. Jeg ved ikke, hvad det koster at uddanne en læge, men det er vel 150.000 kr. eller deromkring. Vi kan altså ikke holde på dem; det må vi konstatere. Havde vi disse læger hjemme, havde vi klaret et meget alvorligt problem. Jeg vil gerne på venstres vegne sige, at vi tror, det vil være klogt at rejse dette spørgsmål nu. Jeg mener, der må finde et samarbejde sted mellem sundhedsstyrelsen, statens hospitalsvæsen, Københavns kommune og Danmarks Sygehusforening. Så må vi undersøge, hvad vi kan gøre i dag, og hvad vi kan gøre i fremtiden. For os er det efterhånden et spørgsmål, som man ikke kan sidde med hænderne i skødet